

Suferința și slava viitoare

8:17-31

Înainte să studiem acest minunat pasaj, să facem o mică recapitulare. După ce Pavel ne-a prezentat vinovăția iremediabilă a omenirii (1:18-3:20) și îndreptățirea (3:21-5:21), el se focalizează asupra sfințirii (următoarea etapă din procesul mântuirii). Și cred că prezintă acest proces din două perspective. Mai întâi în 6:1-7:6 el creionează o perspectivă obiectivă, legislativă a sfințirii. Sfințirea este analizată mai mult „din exterior” și se insistă asupra aspectelor de legalitate și necesitate. Din 7:7 se observă o schimbare de perspectivă. Pavel începe să scrie la persoana I singular, invitându-ne parcă la introspecție. El creionează acum sfințirea din perspectivă subiectivă, el o privește „din interior”. Nu atât cadrul legislativ, cât zbatările și frământările interioare ale omului din procesul sfințirii sunt cele care îl interesează în acest pasaj pe apostol. Aici detaliază atât conceptul de fire pământească și relația ei cu legea, cât și lucrarea Duhului și relația Sa cu legea lui Dumnezeu. Concluzia perspectivei subiective este că sfințirea este o luptă permanentă, o omorâre continuă a faptelor trupului. În fața acestei concluzii se naște o întrebare: implică acest lucru suferință sau nu? Și dacă da, cum poate fi ea biruită?

Din acest motiv Pavel dedică următorul pasaj suferinței și slavei viitoare. El vrea ca să acceptăm suferința ca pe o realitate normală din viața unui credincios, dar să ne ofere și resursele pentru a o putea răbda. Este important să înțelegem că el vorbește în primul rând despre suferința interioară provocată de lupta sfințirii. Într-adevăr nu avem indicii care să ne îndrepte atenția spre o eventuală prigoană sau spre boli fizice. Contextul pasajului ne focalizează asupra luptei dintre fire și Duh. Pavel subliniază explicit ce noi am intuit mai dinainte: această luptă presupune suferință. Uneori suferința este de o intensitate mai mică, dar alteori, când experimentăm momente speciale de ispitire, și când firea parcă se dezlănțuie asemenea unui uragan, suferința este foarte mare. Această luptă și acest drum al suferinței va dura până la moarte, până când vom fi dezbrăcați de acest trup de moarte. Vestea adusă de Pavel nu pare prea bună. Însă el nu se oprește aici, ci ne oferă și resursele necesare pentru a birui suferința și pentru ca dominantă vieții creștine să fie bucuria. Care sunt aceste resurse? Să le analizăm pe rând.

Părtași suferinței lui Hristos

Nu Hristos suferă cu noi, ci noi suferim cu El. Nu El intră în suferința noastră, ci noi suntem invitați în suferința Lui. Nu noi experimentăm durerea cea mare, iar El devine doar părtaș la ea, ci El este Cel care gustă marea durere, iar noi suntem doar părtași la ea. Este extrem de important să înțelegem acest lucru. Perspectiva în care omul suferă, iar Dumnezeu de sus, total străin durerii, îl încurajează să meargă înainte nu este foarte motivatoare pentru ființa umană. Mai mult, ea devine ispitită să-l judece pe Dumnezeu și să-L întrebe: „Ce știi Tu ce e suferința? Tu stai acolo sus și dai ordine pentru cei ce se zbat în mocirlă.” Hristos aduce o cu totul altă perspectivă asupra suferinței.

Nu doar că prin Hristos, Dumnezeu a experimentat durerea omenească, dar a experimentat dimensiuni ale ei infinit mai mari decât ce cunosc muritorii într-o viață de om.

Suferința lui Hristos are într-adevăr dimensiuni infinite: renunțarea la slavă, întruparea, lupta sfințirii de fiecare zi, răstignirea și apoi despărțirea de tatăl din pricina păcatului nostru. În comparație cu suferințele sale ale noastre sunt atât de mici, încât înțelegem că, într-adevăr, noi ne facem părtași suferinței Sale și nu invers. Deși Pavel când ne invită la părtășia cu suferințele lui Hristos are în vedere suferințele sale trecute, cred că este important să amintim că Hristos cunoaște suspine profunde și după înviere. Suspinele Duhului din noi sunt și suspinele Lui. Răbdarea păcatului nepedepsit al omenirii, amânarea judecării celor ce îi torturează copiii, întristările aduse de lumea care Îl respinge continuu și de Bisericile infidele, sunt argumente puternice, pentru a susține teza suferinței prezente ale lui Hristos. El ne invită să ne facem părtași atât suferinței Sale trecute, cât și a celei prezente. Și ca Părinte iubitor, Dumnezeu suferă ori de câte ori noi suferim. Și „El nu necăjește cu plăcere, nici nu mâhnește bucuros pe copiii oamenilor.” (Plângerile lui Ieremia 3:33). El a suferit infinit mai mult ca noi, suferă în continuare pentru întreaga lume și suferă și din pricina durerilor noastre. Câtă mângâiere ne aduc aceste adevăruri în mijlocul încercării. Știm că Hristos este cu noi, ne înțelege atât de bine și suspină alături de noi.

Suferința, drumul spre slavă

Suferința nu este de dorit, și nici nu este un scop în sine. Ea este o consecință a căderii omului în păcat, și de aceea ea reprezintă în sine ceva rău pe care Dumnezeu îl va îndepărta într-o bună zi din Univers. Cu toate acestea Dumnezeu folosește această consecință a căderii pentru a ne duce la slavă. Suferința creștină are sens, are scop. Fiecare stop din suferința creștină are un sens minunat! Roadă suferinței este chipul acum și aici (degustarea slavei viitoare), dar și atunci și acolo (însăși slava viitoare). De aceea secretul biruinței asupra suferinței este să înțelegi că ea are un sens și încă unul minunat, este să știi că ea este un mijloc spre un scop mareț. Focalizarea asupra rodului operației (sănătatea și salvarea vieții), îl ajută pe pacient să accepte suferința unei operații. Marea ispită în mijlocul încercării este să ne focalizăm atenția asupra suferinței și să ne plângem de milă. Dar Pavel ne focalizează atenție asupra slavei viitoare. Dar de ce Dumnezeu a ales ca unealtă pentru proslăvirea noastră, tocmai suferința? Pentru că, din pricina a ceea ce este slava viitoare, suferința este singurul drum către slavă. Dumnezeu a redat Fiului întrupat slava la care renunțase tocmai din pricina jertfei Sale. Dumnezeu este dragoste, și de aceea, ce apreciază și răsplătește El cel mai mult este dragostea. Iar dragostea este cu atât mai mare cu cât sacrificiul este mai mare și cu cât cel pentru care este făcut nu îl merită. În fața sacrificiului lui Isus Hristos, Dumnezeu L-a înălțat mai presus de orice, și i-a dat un Nume mai mare ca orice alt Nume, L-a așezat la Dreapta Măririi și I-a dat slava de Dumnezeu la care renunțase prin întrupare:

1 „Și acum Tată, proslăvește-Mă la Tine Însuși, cu slava pe care o aveam la Tine, înainte să fie lumea.” (Ioan 17:5)

2 „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși nu a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și i-a dat Numele care este mai presus de orice Nume.” (Filipeni 2:6-9)

3 Dar pe Acela, care a fost făcut „pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii”, adică pe Isus, Îl vedem „încununat cu slavă și cu cinste” din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți.” (Evrei 2:9)

4 „De aceea, Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari, și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine Însuși la moarte, și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați”. (Isaia 53:12)

Hristos a învederat ceva nou și minunat despre Dumnezeu, o nouă dimensiune a dragostei Sale, la care nimeni nu ar fi visat vreodată, și anume: disponibilitatea Sa de a Se sacrifica pentru cei păcătoși, dorința Sa de a muri în locul vrăjmașilor Săi. Dumnezeu vrea ca noi să purtăm chipul lui Hristos, adică această minunată dragoste care se sacrifică pentru dușmani. Or, fără suferință, zidirea acestui chip este imposibilă. Iată de ce, suferința nu este doar un drum spre slavă, dar este și singurul drum spre slava lui Hristos.

Slava, incomparabil mai abundentă decât suferința

Noi ne facem părtași suferinței lui Hristos, pentru a fi proslăviți împreună cu El. Greul El l-a dus. Dar pentru că noi suntem în El, ne vom bucura de slava Lui. Am înțeles că drumul spre slavă este suferința. Dar dacă punem pe cântar cantitatea de suferință și cea de slavă, spre care taler se va înclina balanța? Slava este proporțională cu suferința sau disproporțională? Pavel ne spune că este disproporțională, dar în sensul că slava este mult mai mare în comparație cu stropii de suferință din prezent. Noi nu suntem proslăviți pe cât suferim împreună cu Hristos, ci noi suntem proslăviți mult mai mult în comparație cu durerea de care avem parte pe pământ.

Pentru a explica mai bine acest lucru voi apela la următoarea explicație: un om muncește într-o fabrică în România 12 ore pe zi timp de o lună. Nu e ușor. Patronul îl roagă să îi spună sincer cât ar trebui să îi dea pentru acea lună, pentru a fi pe deplin mulțumit și pentru a nu regreta efortul făcut.

Și insistă să aibă curaj să ceară o recompensă cât mai mare. Scopul este ca el să fie pe deplin recompensat. Muncitorul cere atunci o sumă mare pentru situația economică actuală, și pentru slujba sa: 1500 euro. Patronul îi spune apoi: „OK. Eu îți voi da 1,5 milioane euro!”. Și îi dă. Muncitorul se gândește: „efortul depus în această lună, greu de altfel, nu merită să fie pus în comparație cu recompensa imensă primită la sfârșitul lunii.” La fel va fi și cu răsplata noastră. Ea va fi disproporțională față de suferința noastră, dar în sensul că va fi inimaginabil de mare. Și după cum spunea tot apostolul Pavel în altă epistolă: „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.” (2 Cor. 4:17).

Dumnezeu ne va da din belșug din slăvitul chip al lui Hristos. Fiecare strop de suferință din prezent (pentru Hristos) lucrează în noi trăsături minunate din chipul lui Hristos. Noi nu suferim pentru a merita slava viitoare. Noi suferim, pentru că aceasta este singura unealtă prin care Dumnezeu poate zidi în noi chipul Fiului Său. Dar El ne ajută să trecem prin suferință și slava viitoare este incomparabil mai mare decât durerea prezentă. Iată că harul divin strălucește nu doar în actul justificării noastre, ci și în cel al răsplătirii noastre.

Creația tânjește după momentul proslăvirii noastre

Pavel introduce apoi un pasaj foarte interesant despre suspinul, speranța și restaurarea viitoare a creației. Dar oare care să fie legătura dintre acest pasaj și ce ne-a prezentat el până acum despre suferință și slavă. În originalul grecesc legătura dintre două pasaje se face printr-o particulă ce se traduce de regulă prin „căci”. Astfel, „Eu nu socotesc că suferințele din vremea

de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare care are să fie descoperită față de noi. CĂCI, creația așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.” Astfel, așteptarea creației devine

un argument care susține mărimea de neimaginat a răsplătirii noastre. Pe de o parte, credinciosului se face minunata promisiune că întreaga creație va fi restaurată și proslăvită. Dumnezeu nu va lepăda această creație, și nici nu-l va așeza pe om în aceeași creație supusă putrezirii, ci Dumnezeu va restaura creația și o va aduce la o slavă cel puțin la fel de mare cu cea din Eden.

Acest lucru este fascinant și ne deschide ochii asupra viitorului glorios care îl așteaptă pe credincios. El va fi așezat într-o creație perfectă, restaurată și slăvită. Cu toate acestea, Pavel nu ne spune că cel credincios tânjește după clipa când se va putea bucura de o creație proslăvită, ci că ea, creația, tânjește după momentul în care se va putea bucura de proslăvirea fiilor lui Dumnezeu! Speranța creației este că ea va fi izbăvită din robia stricăciunii.

Într-adevăr, după căderea lui Adam, creația a fost supusă deșertăciunii: moartea, durerea, putrefacția, dezordinea, entropia au penetrat-o până în cea mai mică fibră a sa, și slava edenică a fost umbrată în mod profund. Dar creația are speranța restaurării, speranța că va avea parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Despre ce libertatea să fie vorba? Libertatea minunată a slavei copiilor lui Dumnezeu este aceea de a putea oglindi doar slava Creatorului, și de a face acest lucru într-un chip minunat. Creația nu are acum această libertate. Capacitatea sa de a reflecta frumusețea Creatorului este limitată. Ea oglindește o slavă umbrată de realitatea morții și a păcatului. Dar în momentul restaurării ea va reflecta doar frumusețea Creatorului și o va face într-o dimensiune maximă.

Dar se pare că speranța cea mare a creației nu este restaurarea în sine, ci cunoașterea slavei copiilor lui Dumnezeu. Într-adevăr, așteptarea arzătoare a creației este descoperirea copiilor lui Dumnezeu în slavă. Pe de o parte această descoperire va duce la restaurarea ei, însă pe de altă parte, aceasta va reprezenta un spectacol de frumusețe și slavă nemaifântâlnit în istoria veșniciei.

Astfel, așteptarea plină de foc a creației ne ajută să înțelegem cât de mare este slava viitoare. Întreaga creație o așteaptă cu sufletul la gură. Deci trebuie să fie cu adevărat ceva fascinant. Ea va fi atât de mare că va restaura întreaga creație, și ea este atât de mare, încât visul întregului Univers este Acela de a o putea contempla și admira.

Pavel dorește deci ca prin acest pasaj despre creație să deschidă o fereastră spre mărimea răsplătirii noastre. Proslăvirea noastră este atât de minunată că ea va produce preschimbarea întregii creații și întregul Univers visează la bucuria contemplării fiilor lui Dumnezeu în libertate și glorie. Pavel personifică aici creația. El nu este panteist, dar o personifică. De ce face acest lucru? Poate pentru a ne învăța să descoperim în supinul creației suspinul Creatorului, și în viciul creației, cel al Creatorului. Într-adevăr, creația are rolul să îl oglindească pe Creator. După cădere, acest rol a fost limitat și profund afectat. Dar creația a căpătat o nouă slujbă, aceea de a oglindi suspinul Creatorului și așteptarea Sa arzândă pentru momentul restaurării finale. Și dacă visul creației, este de fapt, visul Creatorului, atunci cât de mare trebuie să fie proslăvirea noastră, încât ea să reprezinte marea așteptare a lui Dumnezeu. Însuși?

Nădejdea răscumpărării trupului nostru

Dar nu doar creația, ci și noi suspinăm, ne spune Pavel. Viața de credință este deci o viață de

suspin. Din pricina trupului nostru încă supus morții, suntem în continuare ispitiți, nu vedem strălucirea chipului lui Hristos din noi și nu ne putem bucura de o relație nemijlocită cu Dumnezeu (văzându-L așa cum este, auzindu-I vocea). Suntem logodiți, dar ziua nunții nu a sosit. Îl iubim, fără să Îl vedem, îl ascultăm fără să Îl auzim. Logodnicul nostru a plecat „într-o țară depărtată” și a promis că se întoarce. Până atunci e normal să suspinăm.

Deși Dumnezeu aduce multă bucurie și împlinire în viața de credință, El nu ne oferă acum și aici împlinirea deplină după care tânjește sufletul și trupul nostru. Această măreață împlinire va fi posibilă doar când ne vom dezbrăca de acest trup de moarte și ne vom îmbrăca cu un trup de slavă, în care nu vom mai fi ispitiți și vom face doar binele în mod spontan și natural, care va oglindi frumusețea chipului zidit în noi, și care va face posibilă o părtășie nemijlocită cu Dumnezeu.

De aceea, nădejdea în care am fost mântuiți nu este bucuria și împlinirea din prezent (deși ea este reală și este o degustare a slavei viitoare), ci este răscumpărarea trupului nostru. Din păcate, foarte mulți credincioși își au ancora nădejzii înfiptă în prezentul vizibil și nu în viitorul nevăzut. Și ce se întâmplă dacă ancora nădejzii noastre este înfiptă în ceea ce ne poate oferi viața acum și aici?

Mai întâi îl jignim pe Logodnicul nostru. Cum ar putea fi Logodnica mulțumită, când știe că pentru o vreme nu Îl poate vedea pe Logodnic, nu Îi poate vedea Fața, ci comunică cu El doar prin scrisori? Cum ar putea fi o logodnică pe deplin împlinită, știind că nunta va fi amânată cu ceva vreme? În al doilea rând, vom experimenta frustrarea. Așteptările noastre nu vor fi împlinite. Pentru că noi am fost creați pentru o părtășie nemijlocită cu Dumnezeu, sufletul nostru va tânji mereu după ea, și astfel, în ciuda împlinirii din relația prezentă cu Dumnezeu, va rămâne mereu un gol neumplut. Vom dori mai mult decât ne oferă Dumnezeu în această viață, și vom începe să ne îndoim de capacitatea lui Dumnezeu de a ne împlini viața. În al treilea rând vom fi luați prin surprindere de încercările și suferința din această viață și ne va fi foarte greu să trecem peste ele.

Dar dacă nădejdea noastră este răscumpărarea trupului nostru, dacă marile noastre așteptări sunt pentru atunci și acolo, atunci îl onorăm pe Logodnicul inimilor noastre, evităm frustrări și dezamăgiri inutile și trecem biruitori prin necazuri. Și nădejdea noastră este ceva care nu se vede. Noi nu avem acces la contemplarea slavei viitoare. Dumnezeu a premeditat acest lucru tocmai pentru a ne testa credința. Și credința este o încredere neclintită în lucrurile care nu se văd. În concluzie, o resursă foarte importantă pentru a birui suferința este aceea de a avea așteptări realiste de viața de credință pe pământ, și de a avea nădejdea ancorată în nevăzut și în atunci și acolo.

Și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră

Despre ce slăbiciune să fie vorba? Pavel continuă astfel: căci nu știm cum să ne rugăm (sau în alte traduceri – pentru ce să ne rugăm). Viața de creștin este o viață de credință, de aceea sunt multe lucruri pe care nu le vedem și la care nu avem acces: nu vedem slava viitoare, nu putem cunoaște modalitățile prin care Dumnezeu va dori să modeleze în noi chipului Fiului Său și nici următoarele etape ale sfințirii noastre. Această realitate ne așează într-o poziție de slăbiciune. În această poziție primul ajutor este nădejdea. Dar nu este singurul: „Și tot astfel (după cum nădejdea ne ajută), și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum să ne rugăm.”

Înainte de a răspunde la întrebarea: cum ne ajută Duhul?, voi comenta puțin suspinele Duhului pentru noi. Indiferent de ce înseamnă în mod concret ajutorul Duhului, putem fi siguri că este vorba

de un ajutor real pe care ni-L dă cu toată inima. Duhul mijlocește pentru noi nu oricum, ci cu suspine negrăite, sau (după o altă traducere) cu suspine prea adânci pentru a fi exprimate în cuvinte. Implicarea Duhului în ajutorarea noastră este totală. Intensitatea cu care El mijlocește pentru binele nostru este dincolo de orice imaginație. Suspiniul nu implică însă doar o dorință arzătoare, dar și suferința. La fel cum creația suspină, la fel cum noi suspinăm, iată că și Duhul suspină. Ce se ascunde în spatele suspinelor Duhului? Creația suspină în așteptarea restaurării finale, iar noi suspinăm în așteptarea răscumpărării noastre. Prezentul presupune o stare de disconfort, iar viitorul numai pace și glorie. Dar Duhul de ce suspină? Dacă creația și cei credincioși suspină în așteptarea unei schimbări în bine în ce-i privește pe ei, Duhul nu mijlocește pentru Sine ci pentru noi. Suspinele Sale ne vizează în mod special pe noi, și nu pe Sine.

Un motiv ar putea fi faptul că El este plin de compasiune pentru suferințele noastre și pentru starea noastră de slăbiciune și permanentă luptă cu omul cel vechi. Duhul dorește să ne vadă transformați și eliberați de vechile boli chiar dacă acest lucru va presupune plimbări prin cuptorul de foc al încercărilor. Suspinele Sale adânci trădează dragostea Sa pentru noi, și dorința Sa de a ne vedea transformați și aduși la slavă. Adevărul este că din poziția noastră de slăbiciune (închiși în lumea celor văzute, fără acces direct la cele nevăzute), în ciuda creșterii noastre spirituale, nu vom putea bănui niciodată cât de mare este compasiunea Duhului Său pentru noi și dorința Sa de a zidi în noi chipul Fiului lui Dumnezeu. Noi vom putea crede că este mare, vom putea spune că este mare, dar nu vom cunoaște niciodată pe acest pământ cât de mare este cu adevărat. Oare cât de profund este suspiniul (care nu poate fi comunicat în cuvinte) unui părinte pentru copilul lui? Dar cât de profund este suspiniul dincolo de cuvinte a Unei Persoane din Trinitate?

Cum ne ajută Duhul în slăbiciunea noastră, atunci când nu știm cum să ne rugăm? Mijlocește pentru noi cu suspine negrăite, mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu. Și aceasta ce înseamnă? Sunt două interpretări antagonice. Prima susține că de fapt Duhul ne învață cum să ne rugăm. Noi nu știm pentru ce să ne rugăm, dar El știe, și mijlocește pentru noi și ne descoperă pentru ce mijlocește El. Și astfel, noi mijlocim în mod conștient împreună cu El. El ne descoperă voia lui Dumnezeu pentru noi și ne invită să mijlocim împreună cu El. A doua interpretare afirmă că prima e adevărată doar în parte. Doar în anumite situații Duhul ne revelează voia specifică a lui Dumnezeu pentru noi. Însă în cele mai multe situații ale modelării noastre rămânem în slăbiciune și necunoaștere. Nu știm de ce avem cu adevărat nevoie pentru continuarea modelării chipului lui Hristos în noi, nu știm care sunt aspectele caracterului nostru care mai trebuie retușate. Zidirea chipului lui Hristos în noi se realizează prin conlucrarea între noi și Dumnezeu. Dar noi nu știm pentru ce să ne rugăm, dar ne rugăm pentru ceva (general măcar) și avem disponibilitatea de a face voia lui Dumnezeu. Dar Duhul ne cunoaște în profunzime și cunoaște și voia Tatălui, și astfel Duhul din noi mijlocește în mod specific pentru adevăratele noastre nevoi. Pe baza acestor rugăciuni din noi, ale Duhului din noi, pe baza rugăciunilor noastre împletite cu rugăciunile Duhului, Dumnezeu ar putea continua procesul modelării noastre. În același timp ne este descoperită conlucrarea dintre Dumnezeu Tatăl și Dumnezeul Duhul Sfânt. Deși, sunt Una, cu toate acestea sunt Persoane distincte cu slujbe distincte: „Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; căci El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu”. Cel care este preocupat de schimbarea inimii omului știe că Duhul mijlocește pentru sfinți în acord cu voia Sa, adică în acord cu scopul zidirii chipului lui Hristos în noi. Și tocmai pentru că știe care este năzuința Duhului, ascultă mijlocirile Sale pentru noi. Ajutorul Duhului este astfel unul obiectiv, și nu subiectiv. Noi nu

avem acces la conținuturile mijlocirilor Sale, dar e important să știm că ele există.

Înclin spre a doua interpretare. Pare să se armonizeze mai bine cu limbajul textului, dar și cu realitatea vieții de credință de zi cu zi. Acest pasaj l-ar îndemna pe creștin să se încreadă în mijlocirile Duhului și să accepte starea de slăbiciune în care este închis. Cu toții avem dorința firească să știm care sunt adevăratele noastre nevoi, de ce trecem prin ce trecem, încotro se îndreaptă în viața noastră, ce încercări ne așteaptă, ce modelează în noi aceste încercări. Deși dorința este normală, trebuie să ne obișnuim cu ideea că nu vom primi prea repede prea multe răspunsuri. Vom fi mereu, pe acest pământ, închiși în incertitudine și necunoștință. Dorința de siguranță se cuplează însă deseori cu dorința păcătoasă de a deține controlul vieții noastre, uitând de dependența noastră de Dumnezeu și de faptul că El este responsabil să mențină controlul. Trebuie să trăim prin credință. Este frustrant, dar încetul cu încetul toleranța noastră la incertitudine va crește.

Vom fi siguri că Domnul știe mai bine, că El are un plan mareț și că El poartă de grijă, și vom deveni mai puțin preocupați să găsim răspunsuri pentru ceea ce ni se întâmplă. Ne vom focaliza mai degrabă să Îl slujim pe Dumnezeu, chiar dacă nu știm ce se va întâmpla în continuare cu noi. Iată ce ne spune Pavel: „Și acum, împins de Duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo.” Și până atunci, ne-ar spune Pavel, fac cu toată inima ce știu că trebuie să fac: vestesc tuturor Evanghelia harului Său. Viața noastră va fi mereu presărată de incertitudini. Uneori mai mici, alteori mai mari, dar incertitudinea va fi mereu prezentă. Dorința de a deține controlul și dorința de certitudine, vor aduce mari frustrări și ne vor defocaliza de la slujire. Dar dacă acceptăm că așa a gândit Dumnezeu procesul modelării noastre, și dacă credem că El va purta de grijă, vom scăpa de frustrări și de energii consumate inutil pentru a afla înainte de vreme răspunsuri la anumite întrebări.

Procesul modelării noastre este asemenea unui drum pe mare. Mereu apar furtuni care schimbă direcția „firească” a corăbiei. Mai mereu nu știm pe unde suntem și încotro ne îndreptăm, dar slujba noastră este să ne îndeplinim rolul pe care îl avem pe vas. Cu cât ne frământăm mai tare cu întrebări

de genul: dar acum încotro ne îndreptăm? Va fi bine? Va fi rău?, cu atât ne defocalizăm de la slujba pe care o avem pe vas. Cu cât ne amintim mereu că vasul a ajuns la un bun liman, cu atât căpătăm încredere în direcția necunoscută a corăbiei și cu atât ne frământăm mai puțin și ne vedem de treaba noastră pe vas. Răsplătirea noastră la finalul călătoriei nu va fi în special pentru frământarea noastră de a afla direcția corăbiei, ci pentru consecvența și eficiența cu care ne-am îndeplinit slujba pe vas. Cine are urechi de auzit, să audă.

Zidirea chipului lui Hristos în noi după planul Său

Până acum am tot pomenit despre zidirea chipului lui Hristos în noi. Pavel o face în mod explicit de-abia la sfârșitul pasajului despre suferință și slavă. Acum Pavel pune punctul pe i și definește esența slavei promisă celor credincioși. A fi proslăvit, înseamnă a purta minunatul chip al Fiului lui Dumnezeu. Nu există o răsplată mai mare în Împărăția lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a dat ce a avut mai bun. Altceva mai mareț decât chipului Fiului Său nu are. Dar în v.28-30, Pavel nu vrea doar să ne definească slava viitoare, ci să sublinieze existența unui plan minunat, cu un scop precis, plan care implică și explică toate evenimentele și detaliile vieții unui credincios.

În 8:17, autorul evidențiază legătura dintre suferință și slavă. După aceasta, în v.18-25 el ne aștește privirile spre slava viitoare și ne încântă și mângâie povestindu-ne despre

restaurarea creației și răscumpărarea trupului nostru. Dar pentru că nădejdea noastră este în viitor și nu se vede, în prezent suntem într-o stare de slăbiciune, neștiind cum să ne rugăm și neînțelegând toate lucrurile care ni se întâmplă. Și de aceea Pavel ne mai oferă două resurse ancorate în prezent și nu în viitor. Astfel, ne descoperă pe de o parte că Duhul mijlocește pentru noi după voia lui Dumnezeu (8:25-27), iar pe de altă parte că toate lucrurile lucrează împreună spre binele nostru (8:28-30).

În viața de credință, trecem prin multe încercări. De cele mai multe ori nu știm de ce trecem prin ceea ce trecem. De multe ori pare că Dumnezeu ar fi un dușman care stă împotriva planurilor noastre. Alteori, pare că Se contrazice și că nu ne iubește prea mult. Alteori, evenimentele din viața noastră par foarte ciudate și suferința noastră pare fără sens și absolut inutilă. Cum putem birui în Hristos în mijlocul furtunii? Cunoscând și crezând că Dumnezeu are un plan cu viața noastră și totul, absolut totul est sub control. Pavel ne dă mai multe detalii despre acest plan.

Planul are un scop precis: binele nostru. Cât de liniștitor este acest adevăr. Iată că Dumnezeu nu se folosește de noi pentru a-și înălța Numele. El nu profită de pe urma suferințelor noastre. Nu, ci scopul planului Său este binele nostru. Și mă întreb: scopul planului Său este binele nostru sau proslăvirea Numelui Său. Un răspuns ar fi că ambele scopuri sunt la fel de valabile, și că tocmai implicarea noastră în proslăvirea Numelui Său reprezintă binele nostru. Și chiar mai mult decât atât, Dumnezeu își înălță Numele nu în mod egoist, ci în mod altruist. Nu El, ci noi, avem nevoie să descoperim slava Sa și astfel să ne închinăm mai profund, și să devenim și mai fericiți. Și Pavel nu ne lasă pe noi să definim acest bine, ci o face cu exactitate subliniind că acesta este reprezentat de chipului Fiului Său în noi. Acesta este adevăratul nostru bine. Zidirea chipului Fiului Său în noi ne face mai fericiți și este ceva etern. Acesta e binele nostru superior. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu uită de nevoia noastră de mâncare, locuință. Însă el subordonează binele nostru pământesc și trecător, binelui nostru ceresc și etern.

Acest plan este făcut înainte de întemeierea lumii. Planul lui Dumnezeu cu noi nu este de azi pe mâine. Acest plan a fost alcătuit în amănunt mai dinainte de nașterea noastră, mai dinainte de întemeierea lumii. Căderea omului în păcat și apariția suferinței în lume, nu L-au luat prin surprindere pe Dumnezeu. El le prevăzuse mai dinainte și știa că suferința este singurul instrument prin care putea aduce mulți fii la slavă: „*Se cuvenea într-adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să aducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor.*” (Evrei 2:10).

În acest plan noi am fost predestinați. Nu vreau să intru acum în polemici teologice despre predestinare. Sunt două interpretări majore. Teoria predestinării clasice susține că omul nu a ales liber mântuirea (ar fi putut fi considerat un merit acest lucru), ci că Dumnezeu, în suveranitatea Sa, a ales pentru mântuire înainte de întemeierea lumii pe cine a vrut El (100% independent de vreo alegere liberă a acestora). Teoria preștiinței lui Dumnezeu insistă pe capacitatea lui Dumnezeu de a ne cunoaște mai dinainte. El a cunoscut mai dinainte de facerea lumii pe cei ce aveau să răspundă (în mod liber) chemării Lui și pe aceștia i-a predestinat în planul Său să devină asemenea Fiului Său. Astfel, El a predestinat mai dinainte ca toate lucrurile din viața lor să pregătească (înainte de convertire) și apoi să lucreze (după convertire) zidirea chipului Fiului Său în ei. Dumnezeu a făcut acest lucru fără să îi întrebe dacă ei vor să fie parte a acestui proces al modelării prin suferință. Dumnezeu a predestinat foarte multe aspecte din viața unui om fără să țină cont de părerea acestuia (unde să mă nasc, când să mă nasc, să exist, ce părinți să am, ce boală să apară în mine etc.). Dar Dumnezeu nu a putut (din pricina caracterului Său) să predestineze pe cineva la mântuire fără să țină cont de opțiunea sa.

În ce mă privește, după cum am argumentat și în alte contexte, optez cu toată convingerea spre o teorie a preștiinței lui Dumnezeu și resping teoria predestinării clasice. Însă textul din Romani 8 nu poate clarifica această dispută teologică. El doar afirmă că am fost cunoscuți mai dinainte și predestinați să fim asemenea Fiului lui Dumnezeu. De aceea nu vom dezvolta aceasta dispută aici. Romani 9 va fi un context mai potrivit pentru acest lucru. În Romani 8 Pavel vrea să mă asigure că în ciuda necunoscutelor din viața mea pot să fiu sigur că totul este sub control și este pentru binele meu. Cunoașterea faptului că există un plan, că acest plan a fost alcătuit înainte de întemeierea lumii, și că am fost predestinat în acest plan să devin asemenea chipului Fiului Său, îmi crește încrederea și pacea în mijlocul încercărilor confuze din viața mea. Acest plan implică toate lucrurile. Într-adevăr Dumnezeu promite (celor ce iubesc pe Dumnezeu) că toate lucrurile lucrează împreună pentru modelarea chipului Fiului Său în ei. Dar ce să include în toate lucrurile? **TOATE LUCRURILE!**

Starea vremii, evenimentele politice, evoluția și comportamentul tuturor persoanelor din jurul meu, starea de sănătate sau boală din trupul meu, toate evenimentele din viața mea personală. Toate lucrează, împreună, spre binele meu. Ele nu lucrează dispersat, ci se află într-o conlucrare reală și conferă coerență procesului modelării caracterului meu. Acest adevăr ne aduce o schimbare totală de paradigmă asupra vieții noastre. Pur și simplu nu mai avem dușmani, ci numai prieteni. Tot Universul ne este prieten lucrând (în mod inconștient de cele mai multe ori) pentru binele nostru. Ne detașăm de suferință și de intențiile răutăcioase ale oamenilor. Noi știm că cei din jur devin o unealtă în mâna Marelui Artist care vrea să modeleze în noi chipul Fiului Său. Iată de ce le spune Pavel tesalonicenilor: „*Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile...*” (1 Tes. 5:18a).

În concluzie, în a doua parte a capitolului 8, Pavel ne ajută să acceptăm că lupta sfințirii implică suferință, dar în același timp ne oferă resursele de care avem nevoie pentru a birui suferința. Și aceste resurse, pe care le-am comentat mai sus, sunt absolut minunate și îi mulțumim lui Dumnezeu pentru ele!